

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	
Pe un an	160 Lei
Pe jumătate de an	80 „
Pe un pătrar de an	40 „
Un număr	3 Lei.
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:	
Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.	

Cuvântarea

Prea Sfinției Sale Episcopului nostru Dr. Iosif Traian Badescu la deschiderea adunării eparhiale.

Christos a înviat!

Domnilor Deputați!

Cu multă plăcere și bucurie Vă salut, domnilor deputați, cu salutarea noastră străveche creștinească „Christos a înviat” astăzi, când cu ajutorul bunului Dumnezeu ne întrunim a treia oară sub regimul noiei legi de organizare bisericească la reședința noastră episcopescă, în termenul legal fixat de această lege de organizare bisericească.

Eu totdeauna am considerat „sinoadele noastre eparhiale” și consider și astăzi urmașele acestor sinoade, numite după legea nouă de organizare „adunări eparhiale”, ca întruniri și consilii familiare, la cari membrii familiei, răslețiți în diferite locuri, după starea și așezarea fiecăruia, dară ținând strâns la legătura familiară, se întrunesc la anumite timpuri convenite, la sediul familiei, spre a se revedea și bucura de prosperarea familiei; de a împrăspăta legătura frățiască și împrăspătându-o, fiecare luând cunoștință despre starea familiei, să contribuie cu experiențele proprii câștigate, la întărirea și prosperarea mai departe a familiei, despărțindu-se apoi întru legătura păcii, mergând fiecarele la ale sale.

Având eu această concepție despre sinoadele, adunările noastre bisericești eparhiale, e motivată plăcerea și bucuria mea de a vă vedea, domnilor deputați, adunați astăzi aici la reședința Venerabilei noastre episcopii, de origine străveche.

Și dacă este ceva, ce în momentul de față tulbură bucuria mea, aceea este, că, dupăcum vedeți, din jurul meu, din mijlocul nostru lip-

sește astăzi Prea Sfințitul Arhiepiscopul Filaret Musta, neputând veni în urma unei neputinți fizice, ca să nu zic boale, care pe neașteptate l'a ajuns, din vrerea bunului Dumnezeu. Prea Sfințitul Arhiepiscopul Filaret Musta este cel mai vechiu dintre noi, carele aproape dela începutul vieții noastre constituționale bisericești a fost membru valoros al sinoadelor, acum adunărilor noastre eparhiale. Să sperăm că bunul Dumnezeu va depărta dela dânsul neputințele cari l-au ajuns și îl va reda vieții active în sânul Bisericii.

Domnilor deputați!

Viața lumii își merge cursul ei după legile eterne, fixate de Dumnezeu. Și în această viață a lumii se desfășoară și viața societății omenești. Și precum în viața statelor sunt epoci de progrese, de dezvoltare, de glorie chiar, dar și de stagnare, de decadentă, urmând chiar catastrofe de desființare, așa și în viața Bisericii sunt epoci de progres și dezvoltare, de glorie și de stagnare, cu unica deosebire, că, pe când statele se pot desființa, precum multe s'au și desființat, Biserica nu se va putea desființa, căci e instituție dumnezeiască cu caracter etern. Ea e pentru toate timpurile până la sfârșitul veacurilor.

În ce privește Biserica noastră eparhială, ea a avut parte de mult sbucium în trecut. În timpurile tulburi din trecut a fost aruncată, ea a plutit ca o corabie pe valurile furtunoase ale mării, amenințată fiind de valurile amenințătoare cu înghițire. Dară grație Cărmaciului Atotputernic, ea a străbătut printre toate primejdiile, ajungând după timpuri furtunoase și primejdioase să plutească iarăș pe ape mai liniștite și pacifice.

Când zic acestea, domnilor deputați, ochii îmi sunt ațintiți asupra istoriei, asupra trecutului eparhiei noastre a Caransebeșului. Avându-și origina în negura trecutului, căci a existat încă

În veacul al 13-lea ajunsese să fie aproape absorbită, înghițită de eparhia sârbească a Vârșetului trăind numai cu numele în titulatura episcopilor Vârșetului, pierzându-și, sau mai bine zis, înstrăinându-i-se și averea episcopescă de aici din Caransebeș, după ce episcopul Ioan Georgeviciu s'a mutat la Vârșeț în 1750, decând apoi episcopii ne mai locuind în Caransebeș, averea episcopescă a rămas așa zicând, fără stăpân, căci numai așa s'a putut întâmpla, că și moara episcopescă era înstrăinată, și a trebuit să se poarte proces pentru recăștigarea ei după reactivarea episcopiei.

După reactivarea episcopiei și organizarea vieții noastre bisericești pe baze constituționale a urmat epocă de consolidare, progres și dezvoltare în plin, ajungând și timpul binecuvântat de astăzi.

Dară, dacă acum cu satisfacție și mândrie putem să privim asupra timpului de preste 63 de ani de viață independentă, liberă bisericească, devenită și autonomă constituțională, nu mă pot sustrage dela îngrijorarea ce a început să mă neliniștească în urma tendințelor ivite sporadic de a se muta reședința eparhiei, ba poate chiar a se desființa sub pretextul împrejurarilor schimbate și sub cuvânt, că Caransebeșul e un neînsemnat oraș.

Se pare, că eparhia noastră venerabilă și plină de gloria trecutului, câștigată cu bărbăteasca ținută a credincioșilor ei și cu statornica și neînduplecata apărare a intereselor noastre bisericești și naționale din partea corporațiilor ei bisericești și a conducătorilor ei, a ajuns să fie văzută cu ochi neprielnici din partea unora, căci numai așa îmi pot închipui, că, nemai pomenind de statificarea școlii noastre normale (pedagogice), comisiunea pentru organizarea învățământului teologic, după cum cetim prin ziare, a hotărât, în proiectul de lege elaborat, desființarea institutului, academiei noastre teologice, și înlocuirea lui cu seminarium, despre ce va urma raport separat din partea Consiliului nostru eparhial. Numai așa îmi pot închipui și alte fenomene, despre cari nu voesc să vorbesc aici.

Așa stând lucrul, eu ca Arhiepiscopul chemat după voința lui Dumnezeu în fruntea acestei eparhii scutite de Dumnezeu, nu se poate ca să am liniște sufletească și să nu mă tulbur.

Nu mică este apoi neliniștea și durerea mea sufletească pentru nesiguranța zilei de mâine, în ce privește acea parte a eparhiei, carea politicește nu formează cu noi un corp. Să sperăm, că înțelepciunea înaltelor guverne va afla soluția cea mai favorabilă și binecuvântată pentru regularea vieții noastre bisericești și culturale.

Țin să observ aici, în trecut, că bunul Dumnezeu mi-a ajutat de am putut, în toamna anului trecut să vizitez o mare parte a credincioșilor noștri din protopresbiteratul Panciovei și Vârșetului și am rămas satisfăcut de cele ce am văzut și esperiat, și sum cu cele mai bune nădejdi pentru viitor, întrucât iubirea și alipirea față de Biserica noastră strămoșească va împodobi și mai departe înțelepciunea credincioșilor noștri de acolo și acestea vor asigura binecuvântarea lui Dumnezeu. Venerabilul Consiliu eparhial va atinge vizitațiunea canonică întreprinsă, eu țin să amintesc aici numai pe scurt, că din partea autorităților sârbești am fost primit cu toată prevenirea, pentru carea am ținut și țin să-mi exprim toată recunoștința.

Cred, că nu spun un lucru nou, domnilor deputați, înșivă veți fi observat, că de un timp încoace, adversarii credinții noastre strămoșești, de diferite nuanțe, așa numiții sectanți, și-au început, cu mai multă îndrăzneală propaganda lor. Secte eretice și schismatice, totdeauna au fost încă dela începutul creștinismului, încă de pe timpul sfinților Apostoli, și vor fi totdeauna. Faptul în sine nu ar trebui deci să ne neliniștească. Ne poate neliniști numai împrejurarea, că în era materialismului, crasului egoism, a alergării în ruptul capului după avuții, al indiferentismului religios și laxității morale, care a început să atingă unele straturi ale societății, după cum ne putem convinge din jurnalistică zilnică, și care jurnalistică intră acum mai cu usurință și în masele poporului nostru de rând, de obicei treaz și cumpătat, propaganda sectantă poate mai ușor secera victime și în poporul nostru, ducându-le la pierzarea națională și sufletească. Biserica și slujitorii ei își vor face datorința și acum înainte; se cere însă și sprijinul foarte binevenit al onorațiilor noștri, al inteligenței noastre.

Toate cele atinse până aci arată, după vederile mele, domnilor deputați, că naia Bisericii noastre eparhiale, după o călătorie liniștită, pe ape liniștite, a intrat iarăș în valurile furtunoase ale vieții lumii acesteia.

Poate că nu e superfluu să ating aici o chestiune de mare interes cultural, ce ne preocupă de mult, și despre ce va urma raport din partea Venerabilului Consiliu eparhial.

Conducerea eparhiei noastre, Consistorium nostru eparhial, după organizarea binecuvântată a Bisericii noastre, pe baza statutului organic, și-a fost dat toată silința, ca să înzestreze centrul Eparhiei, reședința episcopescă, că instituții și așezăminte de cultură cuvenite, demne de prestigiul Bisericii și Eparhiei. Astfel a înființat, după modestele mijloace, de cari a dispus, și

internatul teologic. Acum se arată a fi de lipsă întreprinderea unei complectări, ca să nu zic zidiri noi, pentru internat. Preoțimea noastră, la glasul Arhiereului ei, cu drag a contribuit din retribuțiile ei, și astfel astăzi am fi ajuns, ca cu mijloacele de cari dispunem, măcar în parte, să aducem la îndeplinire dorința ce o avem. Și dacă preoțimea noastră a ascultat glasul Arhiereului, și Arhiereul ține să-și exprime aici, în această vorbire, mulțumita și recunoștința sa pentru înțelegerea arătată.

O altă chestiune de importanță cu carea va trebui Consiliul nostru eparhial să se ocupe în proximitate, este necesitatea unei noi arondări a protopresbiteratelor. Această necesitate e provocată de faptul, că protopresbiteratul Panciovei și o mare parte a protopresbiteratului Vârșetului se află peste hotarul politic al României, în Regatul Sârbo-Croato-Sloven. Situația teritorială a protopresbiteratului Vârșetului provoacă arondarea aceasta nouă, carea poate să fie generală, estinzându-se eventual asupra întregului teritoriu al Eparhiei, cu prea puține excepțiuni.

Țin, domnilor deputați, să fac cu această ocaziune și unele observări de ordin material. Când fericitul episcop Ioan Popasu a pus la cale înființarea Librăriei diecezane, apoi a Tipografiei diecezane a avut în vedere nu numai partea culturală a eparhiei, ci și exigențele ei materiale; a voit să creieze isvoare de venit pentru acoperirea trebuințelor materiale ale Eparhiei. Căci nu trebuie să pierdem din vedere, că și Biserica are lipsă de partea materială, precum și omul are lipsă de hrana materială. Cu cât Eparhia va avea, mai multe mijloace materiale, cu atât va fi mai în măsură să satisfacă recerșințelor culturale și morale. Cu cât va fi mai independentă materialicește, cu atât mai liber se va putea mișca în activitatea ei sufletească și culturală. Dictonul „minte sănătoasă în corp sănătos“, are și aici aplicare; activitate vie, viguroasă și binecuvântată va putea desvolta, dacă nu-i vor lipsi mijloacele proprii materiale, corpul material sănătos și viguros. Înaltul guvern al țării ne dă acum după putință mijloace materiale, dară lipsurile noastre sunt mai multiple, și trebuie să ne străduim, ca să stăm și pe picioare proprii, căci nu știm ce aduce ziua de mâine. Să ne străduim a sta în picioare fără proptele. Acestea s'au avut în vedere și atunci, când, spre a satisface trebuințelor cultului religios, am aflat de lipsă de a aduce ceară curată la serviciul liturgic, restituindu-o în forma luminei curate la cultul religios, în simbolul, ce totdeauna dela început l-a avut și îl are, am înființat fabrica eparhială de lumini.

Durere, nu aflăm înțelegerea cuvenită de a ni-se îmbrățișa așezămintele noastre centrale culturale și industriale, medite să aducă roade binelui public eparhial. Esperiem aceasta de multe ori de acolo, de unde mai puțin ne-am putea aștepta.

Să sperăm, că viitorul ne va fi mai favorabil, nourii, cari ne tulbură se vor împrăștia, și naia Bisericii noastre eparhiale va pluti iarăși liniștit sub razele soarelui binefăcător.

Implorând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra Domniilor-Voastre și asupra lucrărilor D-Voastre în adunarea eparhială, declar sesiunea actuală, carea este a treia în periodul prim, pe baza noiei legi de organizare bisericească, — de deschisă.

Suprimarea Academiei teologice din Caransebeș?

Toată lumea românească ortodoxă din țară va fi aflat despre intențiunea și hotărîrea unei comisii la București — comisie instituită pentru pregătirea unui proiect de lege în scopul reorganizării învățământului teologic — de a suprima două dintre cele mai vechi școli înalte pentru pregătirea clerului din Bănat și părțile ungurene, și anume: din Caransebeș și Arad.

O indignare generală, o durere ce sfășie a cuprins toate sufletele înțelegătoare din partea locului la aflarea acestei hotărîri prealabile a unei comisii oficiale.

Academia teologică din Caransebeș este Teologia Bănatului, ale cărei rădăcini merg de parte până în negura nedeslușită a istoriei politice și bisericești a Bănatului, și a existat în toată vremea pe lângă episcopia Caransebeșului. Dar episcopia aceasta, chiar după un raport oficial al unui episcop sârbesc, există deja în secolul 13 ca sufragana metropoliei de Alba-Iulia.

În vremurile de urgie, când stăpânirea străină ne-a azvârlit sub ierarhia sârbească deodată cu mutarea scaunului episcopesc la Vârșet (1759). Sârbii ni-au dus acolo și școala, ce, de bună seamă ființa. Considerând numărul disparent al Sârbilor din Bănat de sine 'nțeles că la Teologia din Vârșet contingentul aproape absolut de elevi-au dat Românii din satele compacte și viguroase din Bănat. Trebuințele sufletești ale marelui masse de Români cereau mereu înmulțirea clericilor, și pe lângă toată truda episcopilor sârbi, alimentată și de stăpânii de atunci, de a slăbi rezistența națională a Românilor, ei s'au văzut necesități, ca la *Institutul teologic*, care prin rezoluțiunea împărătească din 17 Decembrie 1820

s'a transformat fosta școală clericală, să se înființeze paralel și o *secție românească*, la 1822. Abia după luptele purtate de Români din Bănat, — clerici și mireni — pentru despărțirea ierarhică a Românilor de Sârbi, fericitul episcop Ioan Popasu, primul episcop al reînființatei episcopii a Caransebeșului, își aduce la 1865, patrimoniul național și bisericesc acasă, unde până astăzi funcționează fără întrerupere, și va mai funcționa, dacă cumva hotărârea nenorocită a comisiei dela București nu o va crucifica.

Încă pe timpul funcționării teologiei noastre la Vêrșeț, o ilustrau profesori ca nemuritorul Andrei Baron de Șaguna, metropolitul de mai târziu al Ardealului prin cel puțin 2 ani, apoi istoricul Nicolae *Timcu-Velea*, Ignatie *Vuia*, ales pentru scurt timp episcop, etc.

Teologia din Caransebeș totdeauna a fos, considerată ca școală mai înaltă. În bugetele, în rapoartele ministeriale, în statisticele țării Ungurii totdeauna o induceau la rubrica școlilor mai înalte (Felső iskolák, Hochschulen).

Nu va fi fără interes să se știe că la această școală au funcționat ca profesori următorii bărbați cu cari astăzi se mândrește o țară: P. S. arhieru nonagenar *Filaret Musta*, primul director dela reînființarea eparhiei, bărbat de o erudiție excepțională. *Dr. Iosif Iuliu Olariu*, primul *Dr. în teologie* dela Facultatea de teologie din Cernăuți, un fecund autor de opuri teologice și de manuale de aproape toate disciplinele teologice, introduse și folosite la toate școlile teologice, de profesori și elevi, din întreaga țară.

Mihail Velcean, autorul lui Numa Pompiliu, Marc Aureliu, Doctrina fericirii etc.

Dr. George Popovici, merituosul fost protopresbiter al Logojului, al doilea *Dr.* dela Facultatea de teologie din Cernăuți, apreciat istoric și autor de opuri teologice și profane, fost viceprezident al Senatului, etc.

P. S. Dr. Iosif Traian Badescu, actualul episcop diecezan.

Dr. Petru Barbu, autor al unei serii de lucrări pe terenul catehetic.

Dr. George Dragomir, autor al unei Teologii morale, mort în surghiunul furiei ungurești.

Dr. Vasile Loichița, astăzi decanul Facultății de teologie din Cernăuți, deținătorul catedrei de dogmatică specială acolo și totodată autorul unui frumos număr de opuri și tractate de Dogmatică, etc. etc.

Dr. Moise Ienciu, astăzi inspector general în Ministerul Cultelor, etc.

Din miile de preoți, ce de mai bine de un veac au trecut peste pragul acestei *unice* școli mai înalte din întreg Bănatul, mulți au bine-

meritat înaintea națiunii pentru perseveranța în lupta cu dușmanul trupului și sufletului românesc. Singură a stat această școală, singură, în care nici o iotă ungurește nu se propunea. Singură, care turna suflet românesc și în care se făuriau armele spirituale contra atacurilor duși manului răpitor de limbă și credință. Protoierei, senatori, deputați, consilieri eparhiali, profesori de teologie, de licee etc., din partea locului, și astăzi își reamintesc cu plăcere timpul petrecut pe băncile acestei școli luminătoare și ocrotitoare.

Această școală, care mai bine de un veac a jucat un rol covârșitor pe teren cultural, național și social, cu un trecut atât de frumos pentru națiunea și biserica noastră în Bănat și de ale cărei ziduri tari de conștiință românească și ortodoxă s'a zăgăzit furia distrugătoare a stăpânilor de ieri, astfel să-și încheie existența sa de peste o sută de ani?

Monumentele de cultură după ce au vestit lumii taina lor și după ce au luminat peste o sută de ani, se dau la o parte ca o zdreanță? Țările luminate se întrec întru a se mândri cu școli cât de vechi și emulează în serbarea cât mai fastuoasă a sutelor de ani de existență a lor, La noi comisiile încredințate cu reorganizarea învățământului teologic, a învățământului religios, necesar ca o bucată de pâine pentru formarea de cetățeni buni, se adună nu pentru a organiza, nu pentru a afla noi metode de perfecționare a ceea ce este, ci pur și simplu pentru a smulge din rădăcină arborele viguros, de noi plantat, cu sărăcia noastră, de noi udat, și de al cărui rod întreaga nație românească se bucură. Căci la umbra acestui arbore gigantic zilnic s'au pregătit sufletele pentru triumful dela 1918.

Sincer spus pare foarte ciudată hotărârea comisiei. Nu cunoaștem motivele ei pentru ștergerea așa de fără milă a școlii noastre, dar dacă se invoacă cumva îngreunarea bugetului statului, atunci fie-mi permis să arăt că motivarea în felul acesta este ridicolă. Iată de ce: Susținerea unui seminar care se proiectează prin comisie, reclamă cel puțin 17 profesori, câțiva secretari și alt personal de serviciu. Bugetul este deci încărcat cu aproape 3 milioane, pe când o academie cu 7 sau 8 profesori nu costă statul decât pe jumătate.

Nu pot presupune nici frica de prea multe academii, din cauză că aceeași comisie propune ridicarea altor 2 academii teologice, anume la Craiova și Galați.

Dacă așadar comisia află necesitatea și îndreptățirea existenței academiilor, ca a unor școli mai înalte de cât seminarul cunoscut în vechiul Regat — dovadă propunerea pentru Cra-

iova și Galați și cruțarea celor 3 din Ardeal — atunci de ce vine să ne șteargă pe cele 2 existente dincoaci de munți? Oare aceste academii și-au încheiat misiunea? Oare în special cea din Caransebeș care are 150.000 credincioși în Bănatul Jugo-slav, și pentru cari tot aici își obțin studenții pregătirea lor teologică, poate să-și închidă porțile pentru aspiranții la teologie? Căci după regulile noastre — la noi există reguli — preoții trebuie să-și urmeze studiile teologice la Teologia eparhiei căreia aparține.

Și în urmă: eparhia Aradului și Caransebeșului de pe teritoriul dintre Dunăre, granița de Vest, Bihor și Ardeal, unde să-și trimită tinerii pentru studii?

Și ne mai pare ciudată hotărârea comisiei și din motivul, că tocmai sub stăpânirea românească se condamnă la nimicire 2 școli înalte, de cari Ungurii nici n'au îndrăznit să se atingă.

O provincie întreagă din România mare stă astăzi strajă la poarta cetății ce din propria sudoare și-a clădit-o în vremi de restriște pentru a împiedeca pe ceice fără drept s'ar încumeta să stingă făclia ce timp de peste 100 de ani a luminat mințile și a încălzit sufletele unui popor încătușat. Un popor superior sub toate raporturile pretinde, nu cerșește, respectarea dreptului său consacrat prin timp, și câștigat prin lupte, și jertfe. Un popor întreg cere să fie lăsat a-și pregăti clerul său la el acasă, să fie lăsat a i-se cânta în melodia bisericească neîntrecut de frumoasă și unică a Bănatului, cere să i-se respecte voința de a ridică nivelul școlii sale și de a-și avea preoți culți, ca și în trecut. Aceasta cu atât mai vărtos, că Sf. Sinod s'a pronunțat deja pentru menținerea caracterului de academie.

Comisiei îi zicem: adânc mânăniți de încercarea îndrăzneată de a lua hotărâri în paguba existenței așezămintelor noastre culturale „de nobis sine nobis“, cler și popor protestăm și ne exprimăm durerea și indignarea pentru nesocotirea jertfelor noastre seculare aduse pe altarul culturii românești.

„Poporul meu: Ce am greșit ție?“

Dr. Dimitrie Cioloca, prof. de teologie.

Cel mai apropiat „deaproapele meu“.

Meditație de preotul: **Sinesiu Bistreanu**.

Răsfoind cartea „Mineului“ de pe luna Martie 17, aflăm că'n acea zi se prăznuiește amintirea cuviosului „Alecsa omul lui Dumnezeu“. Cetind viața acestui sfânt, ne întâlnim cu o istorisire din vremurile mai vechi, din întâia perioadă a creștinismului, dar ne atinge atât de dureros moartea tragică a acestui sfânt

Sfântul Alecsa era fiul unei familii romane bine-situată, din casta patriciană, deci avea și creștere, pre-

gătire de carte și cu'n viitor asigurat. Cucerit de învățătura dumnezeiască a blândului Iisus, și'n convingerea că nu vrea să jignească prejudețul de castă și legea de credință a părinților săi — păgâni părăsește casa și vatra părintească din orașul Roma, și ca un simplu pelerin cutreeră lumea învățând și îndemnând pe semenii îmbrățișeze învățătura propovăduită de Mântuitorul.

După vre-o douăzeci de ani de pribegie, strâns de dorul vetrii părintești, dorul de părinți și frați, se reîntoarce acasă, dar îmbrăcat ca un cerșitor. Și convingându-se, că nici frații, nici părinții nu-l mai cunosc, și văzând că aceștia duc o viață liniștită și necucerită de porniri de credință, n'a voit să le conturbe pacea și s'a hotărât să nu se destăinuiească, să rămână și-n viitor un biet cerșitor, totuș îi roagă să-i dea voie să aibe asil de sălășluire — ungherul — de sub treptele ce duceau la pod, între camera cu alimente și între bucătărie. În acest ungher își trăiește restul vieții sale de șeptesprezece ani, privit ca un străin, suferit ca un câne, rupt de foame și este și rău huiduit de cătră nemiloșii servitori. În sfârșit a murit și deabia atunci se descoperi, prin o epistolă găsită în amurțita sa mână, că cine era cerșitorul cel atât de părăsit.

Sărmani părinți! De câte ori veți fi suit și pogorit acele trepte sub cari zăcea doritul vostru fiu, și zilnic veți fi privit cu compătimire, poate și cu dispreț obrazul supt de foame al acestui om pierdut ce se creștinase, — și-i ocoliați privirea și erați mulțămii când nu-l întâlneați, — deși adesea ofțați din balerile inimei de dorul feciorului vostru pierdut și îndepărtat și de câte bunătați nu l-ați fi făcut părtaș de vă era în apropiere; nu era însă, și vă ușurați inima în plâns și vaiete.

Din cuprinsul acestei istorioare aș putea stoarce hotărârea unei adevărate asemănări, cum omul adesea ori nesocotește și nu vede pe cel mai apropiat deaproape al său, și căruia, în conglăsuire cu porunca cea mai mare din legea dumnezeiască, — ar trebui să-i dovedim iubire.

Și cine-i deaproapele meu? Întrebă oarecând fariseul, căci el n'o știa. Se prea poate că nici eu n'o știu, — căci eu aș da cu socoteală că cel mai nevoiaș deaproape al meu și care — după priceperea mea — ar fi în lipsă... va să ies afară că-i naintea ușei, ori dealungul străzii, ori să-l caut în cutare casă străină. Apostolul Pavel, ridicându-și dreapta îmi arată sever și-mi spune, că cel mai apropiat deaproape al meu îl aflu în odaia mea și sub acoperișul casei proprii căci scrie cătră Galateni: „Deci dară până când avem prilej, să facem tuturor binele, însă mai vărtos cătră părtașii credinții.“ VI. 10. Iar lui Timotei îi scrie: „Încât cineva nu poartă grija de ai săi, și mai cu seamă de ai casei sale, s'a lăpădat de credință și este mai rău decât un necredincios.“ I. 5. 8.

Acum trebuie că ne-am convins, că și'n familie, unii sunt stăpâniți de îngeri buni, alții de diavolul; deci să vorbesc despre deaproapele în familie.

(Urmează).

Dela firme din străinătate a sosit

Materie pentru ornate bisericești

și se poate comanda dela **Librăria Diecezană**.

Buna pricepere.

Cap. V.
(Continuare).

Ascultă cuvintele bune priceperi, ia aminte sfaturile ei, și le ține acele înlăuntru inimei tale. Învățăturile ei sunt comune, și toate virtutele ei spre aceea se întemeiază, ia poartă și stăpânește viața omenească. Pune îngrădire limbei tale, și strajă buzelor tale; ca cuvintele gurei tale să nu îți smintească pacea ta. Cine râde de cel șchiop, bine să se păzească, ca nu și singur să șchiopătează. Cel ce de greșelele altora bucuros vorbește, spre a sa rușine de ale sale greșale vorbind va auzi. După multe vorbe urmează căirea, iară tăcerea aduce scutire.

Omul mult vorbitor îngreunează societatea; urechile ei nu pot asculta vorbele lui, și răvărsarea aceloră încacă vorbele ei. Nu te lăuda singur, căci rușine îți vei agonisi, și nu te râde de altul, că vei cădea în primejdie. Gluma amară e venin pretenului, și carele nu-și poate înfrâna limba, întru nepăciuire va vețui. Grijeștete cu toate cele ce sunt stării tale de lipsă, însă nu rădica cheltuielile tale preste averea ta, ca cele adunate în zilele tinerețelor, să-ți fie mângâiere întru bătrânețe.

Iubirea de argint mult rău naște, iară înfrânarea petrece virtutele noastre fără împiedecare.

Îndreptăți socotințele tale cătră ale tale lucruri, iară grijile patriei (țării) lasăle celor ce stăpânesc aceea. Desfătările tale să nu fie tocmai de mare preți, să nu-ți înmicșoreze bucuria, carea socotești întru indulcirea aceloră că o vei avea. Fereștete, ca norocul tău de cătră paza agonisirii tale să nu te tragă, și multa avere spre răsipire să nu te îndemne. Cine după dezmerdăciunile acestei vieți trecătoare prea mult aleargă, încă până va fi viu asupra neaverii celor de lipsă se va plânge. Nimănu-i nu crede, până ce bine nu lai cercetat, însă fără de temei nu fi slab întru credință, căci aceasta aduce ne iubire. Iară de ai aflat un om dreptcredincios și bun, lipeștel la inima ta, și ca o comoară și vistierie de mult preți îl socotește.

Facerile de bine ale oamenilor poftitori de dobândă nu le primi, și cu cei fără de lege nu te însoți, căci unii ca aceștia virtutelor tale lațuri vor pune, și sufletul tău îl vor turbura. Nu întrebuinta astăzi ceți poate lipsi mâne, și nu lăsa neadeverite cele ce îți poate providerea aduce și grija le poate împiedeca. Învăță înțelepciunea din pățania altora, și prin greșelile aceloră îndrepteazăți ale tale. Însă dela buna pricepere nu aștepta norocoasă și negreșită deplinire, căci ziua nu știe ce aduce noaptea. Cel neînțelept nu e totdeauna nenorocos, precum și cel înțelept nu e totdeauna norocos, însă nici odată cel neînțelept nu a fost de tot norocos, nici cel înțelept de tot nenorocos.

(Va urma).

Iulian Bălăngianu
preot.

ȘTIRI

O Universitate a Basarabiei? Primăria orașului Chișinău a intervenit la guvernul țării, ca pe lângă Facultatea teologică ce o are Basarabia în Chișinău, Ministerul Instrucțiunii să înființeze încă o facultate de drept și o alta de litere, completându-se și a patra Universitate din Țară.

Bine, bine; dar de ce nu se gândește nimeni la o Universitate a Banatului, în loc de a se preocupa de reducerea nivelului școalelor existente?!

Ungurii din Ardeal și serbările dela 10 Mai. Este știut că d. ministru de interne Alexandru Vaida-Voevod a invitat și pe Unguri la serbările noastre jubilare, punându-le chiar în vedere să participe în portul lor național și cu drapel roșu-alb-verde. Deși în mod oficial, conducerea partidului maghiar n'a luat încă hotărâre definitivă, presa ungurească și în deosebi fanaticii dela „Brassói Lapok“, pregătesc o atmosferă neprielnică serbărilor Unirii; nu numai că îndeamnă pe Unguri să abstea de a participa, ci pregătesc o remonstrație generală strigând, în toată presa mondială împotriva noastră.

În 1918 o trupă de gardiști unguri aduși, sub comanda unui fost căpitan, din Budapesta au ars pe rug în comuna Bălcești, fostă Beliș (în apropiere de Cluj) patruzeci de Moți. În Iunie a. c. se va organiza, la locul groaznicului supliciu o pioasă serbare comemorativă.

Și cu toate aceste barbarii, tot Ungurii află motive de a se plânge contra Românilor!

Revoluția în Rusia. În Rusia de meazăzi, adevărat între Marea de Azov și cea Caspică s'a deslănțuit revoluția împotriva bolșevismului. Mișcările revoluționare, care ieau proporții tot mai mari, s'ar datorii rechiziționărilor de bucate pe seama celor înfometaji, cari se practică de agenții regimului în mod abuziv.

ASIGURAREA ROMÂNEASCĂ
Societate Anonimă de Asigurări Generale
BUCUREȘTI

Caută reprezentant
pentru
Caransebeș și împrejurimi

Doritori — numai harnici și
destoinici — se vor adresa

Reprezentanței Gen. pentru Banat,
Timișoara III Str. Moșilor No. 5.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția cf.

No. 909/1929 cf.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Firma Banca Graniței pentru suma de 566.000 Lei capital și accesorii contra urmăritului Vasile Popoviciu și soția sa născ. Bogdan Emilia în urma supraofertei făcută de Rudolf Slabe domiciliat în Caransebeș. În baza art. 27 legăa XLI din 1908 Judecătoria ordonă o nouă licitație asupra imobilului înscris în cf. a comunei Caransebeș No. coalei cf. 148 No. de ord. A + 1 No. top. 1432 Casa No. 758 în intravilan 139 stp. prețul de strigare 319.000 lei; — pentru incasarea creanței de 566.000 lei, capital dobândă de 12%, din 31 August 1928, cheltueli de proces și de execuție, fixate la suma de 19.578 lei.

Pentru ținerea licitațiunii, se fixează ziua de **4 Mai 1929 ora 9** în localul oficial al instanței cf.

Condițiunile de licitație sunt:

1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut cu preț mai mic decât cel de strigare.

2. Supraoferta este obligatorie, chiar dacă supraofertantul nu se prezintă la licitație.

3. Dacă la licitație nu se oferă un preț mai mare decât supraoferta, imobilul va fi declarat cumpărat de supraofertant.

4. Cumpărătorul este obligat să plătiască cheltuelile noiei licitațiuni, peste prețul de cumpărare oferit (art. 27 XLI 1908).

5. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție 10% din prețul de strigare, în numerar sau în efecte de cauție, socotite pe cursul fixat de art. 42. LX. 1881, ori să-i predea aceluiaș delegat chitanța de depositarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147. 150. 170. legea LX din 1881, art. 21 XLI 1908.)

6. Cel care a oferit pentru imobil un preț mai mare ca cel de strigare, este dator, dacă nimeni nu oferă mai mult, să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. Nesatisfăcând acestei îndatoriri, nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare. Licitantul scutit de garanție nu este dator să depună, să completeze garanția (art. 25 XLI 1908).

Caransebeș, la 26 Martie 1929.

pentru conformitate

Leo Pető mp. judecător

L. Bria p. dir. cf.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția cf.

No. 212/1828 cf.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de următorul Firma Prima Bancă Grănicerească s. p. a. în Caransebeș contra urmăritului Țigriș Manoilă domiciliat în Beșenova-veche, la cererea următorului Judecătoria ordonă licitațiunea nouă, în baza art. 144. 146. 147 din legea LX din 1881, asupra 1/20 părți din imobilul înscris în cf. a comunei Iaz (din circumscripția Jud. mixte Caransebeș) No. 126 a coalei cf. No. de ord. A. I. 1-2 No. top. Casa No. 76 cu curte în Intravilan

164 stp. No. top. 166 Grădină în Intravilan 335 stp. cu prețul de strigare 7500 lei;

No. de ord. A. II. 1-3 No. top. 1175 Grădină în Satu Bătrân 1 jug. 880 stp. No. top. 1176 fânați în Satu Bătrân 904 stp. No. top. 1177 Arătură în Satu Bătrân 1460 stp. cu prețul de strigare 3900 lei;

No. de ord. A. III. 1-3 No. top. 1238 fânați în Satu Bătrân, 414 stp. No. top. 1239/1 Grădină în Satu Bătrân 766 stp. No. top. 1239/4 Grădină în Satu Bătrân 1 jug. 495 stp. cu prețul de strigare 2900 lei;

No. de ord. A. IV. 1-2 No. top. 1612 fânați în Traian 2 jug. 656 stp. No. top. 1613 arătură în Traian 1 jug. 98 stp. cu prețul de strigare 5300 lei;

No. de ord. A. + 1. No. top. 939/1 fânați în Ogreș 650 stp. prețul de strigare 500 lei;

No. de ord. A. + 2 No. top. 1016 arătură în Satu Bătrân 386 stp. prețul de strigare 300 lei;

No. de ord. A. + 3 No. top. 1638/1 arătură în Traian 1 jug. 997 stp. prețul de strigare 2000 lei;

No. de ord. A. + 4 No. top. 1981 fânați între Bistre 1 jug. 460 stp. prețul de strigare 2000 lei;

No. de ord. A. + 5 No. top. 1993 arătură între Bistre 1382 stp. prețul de strigare 1400 lei;

În fine 1/8 parte din imobilul înscris în coală cf. No. 128 a comnei Iaz sub No. de ord. A. I 1-2 No. top. 2113 arătură între Ierugi 1 jug. 943 stp. No. top. 2114 fânați între Ierugi 700 stp. prețul de strigare 3100 lei;

No. de ord. A. 1 No. top. 1448 Pășune în Șușara 1 jug. 215 stp. prețul de strigare 300 lei;

No. de ord. A. 2 No. top. 1460 Pășune în Șușara 721 stp. prețul de strigare 100 lei;

No. de ord. A. 3 No. top. 1638/2 Arătură în Traian 800 stp. prețul de strigare 900 lei;

Pentru incasarea creanței de 150.000 lei capital, interese de 12%, dala 5 Aprilie 1927, spese de proces și de executare de 2896 lei, fixate până acum, spese de 1910 lei, fixate acum pentru cererea de licitațiune.

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii pe ziua de **30 Aprilie 1929, ora 9 la casa comunală a comunei Iaz.**

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut cu preț mai mic de jumătate resp. două treimi din prețul strigării (art. 26 XLI 1908).

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauție socotite pe cursul fixat în art. 42 LX 1881, ori să predea aceluiaș delegat chitanța de depozitarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147, 150, 170, legea LX din 1881, art. 21 XLI 1908).

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. — Dacă nu îndeplinește această îndatorire nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Caransebeș la 25 Ianuarie 1929.

pentru conformitate:

L. Bria p. dir. c. f.

N. Postelnicu: mp. jud. șef.

